

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 209/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8CoCsp/21/2025-283 z 26. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu č. k. 8CoCsp/21/2025-283 z 26. novembra 2025. Sťažovateľka tiež navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľka v predmetnom konaní vystupuje v procesnom postavení žalovanej vo veci uplatneného nároku žalobcu IFIS investiční fond, a. s. (ďalej len „žalobca“), o zaplatenie 4 887,65 eur s príslušenstvom a o zaplatenie zmluvnej pokuty (na základe postúpenia veci Okresnému súdu Trenčín upovedomením zo 4. júna 2021 po podaní odporu sťažovateľkou proti platobnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Up/103/2021 z 10. marca 2021). Okresný súd Trenčín vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 19Csp/35/2021 z 11. marca 2025, ktorým konanie v časti o zaplatenie istiny úveru v sume 642,25 eur zastavil (I. výrok), žalovanú zaviazal

zaplatiť žalobcovi sumu 5 636,85 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 720,56 eur od 18. augusta 2022 do zaplatenia (II. výrok), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (III. výrok), zrušil neodkladné opatrenie nariadené v tomto konaní uznesením okresného súdu z 27. decembra 2021 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6CoCsp/13/2022 z 5. apríla 2022 (IV. výrok) a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 90,56 % (V. výrok). Proti výrokom II, IV a V tohto rozsudku podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie a navrhla, aby odvolací súd žalobu zamietol v celom rozsahu a zároveň aby zrušil výrok IV tohto rozsudku, ktorým bolo zrušené neodkladné opatrenie. Krajský súd napadnutým uznesením zrušil rozsudok okresného súdu vo výrokoch II, IV a V a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka tvrdila, že odôvodnenie napadnutého uznesenia nie je ústavné konformné, pretože z neho nevedela zistiť, prečo tam uvádzaný nedostatok (okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Sťažovateľka údajne nevedela z napadnutého rozhodnutia ani zistiť, čo malo byť tým nesprávnym postupom, ktorým jej mal okresný súd znemožniť uskutočnenie jej procesných práv. Rovnako sťažovateľka v napadnutom uznesení nenašla odpoveď na otázku, prečo krajský súd nepovažoval za účelné sám doplniť dokazovanie, ktoré nevykonal okresný súd v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci. Uvedené sťažovateľka nevedela z napadnutého uznesenia krajského súdu zistiť ani len domnienkami. Z uvedených dôvodov preto považovala napadnuté uznesenie za nepreskúmateľné.

4. Podľa názoru sťažovateľky v danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky na zmenu rozsudku okresného súdu tak, aby krajský súd zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu a zaviazal žalobcu, aby jej nahradil trovy konania v rozsahu 100 %, a zároveň aby zrušil výrok o zrušení neodkladného opatrenia (IV. výrok). Po vydaní zrušujúceho rozhodnutia (napadnutého uznesenia, pozn.) bola vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie, no sťažovateľka tvrdí, že sa v predmetnom konaní nemôže domôcť ochrany svojich práv inak ako podaním ústavnej sťažnosti, a preto žiada, aby ústavný súd zrušil kasačné rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým boli zrušené sťažovateľkou podaným odvolaním napadnuté výroky rozsudku okresného súdu, ktorému bola následne vec vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

7. Imanentnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu je právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd ale poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie sú „výsledkové“, to znamená, musí im zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom.

9. Ústavný súd teda konštatuje, že v rámci konania o ústavnej sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej právoplatne skončilo. Z princípu subsidiarity totiž vyplýva, že ústavnú sťažnosť možno zásadne prerokovať a rozhodnúť o nej až potom, keď napadnuté konanie bude skončené. Je to tak z toho dôvodu, že sťažnosť musí v zásade smerovať proti poslednému rozhodnutiu o opravnom prostriedku, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii, a nemôže ho opomenúť. Z uvedeného vyplýva, že ústavnou kompetenciou ústavného súdu nemôže byť zmena alebo náprava prípadného, či už namietaného, alebo skutočného, pochybenia všeobecných súdov v dosiaľ neskončených konaniach, ale je zásadne povolaný posúdiť, či konanie ako celok a jeho výsledok po právoplatnom skončení veci obstoja z komplexného hľadiska v ústavnoprávnej rovine. V zmysle uvedeného v konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania sťažnosti stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010).

10. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka, alebo prípady zrušujúcich rozhodnutí, ktorými bolo porušené základné právo sťažovateľa ústavne procesného charakteru. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich

porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr, prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (napr. IV. ÚS 233/2011).

11. V kontexte predmetného konania ale sťažovateľka ani netvrdila, že by bolo do jej práv zasiahnuté nezvratným spôsobom, resp. neuviedla žiadny negatívny dôsledok, ktorý by nebolo možné korigovať v ďalšom procesnom postupe (okresného súdu). Ústavný súd tu pripomína, že z dôvodu predčasnosti krajský súd v napadnutom uznesení zrušil aj výrok IV rozsudku okresného súdu, ktorým bolo pôvodne zrušené neodkladné opatrenie, ktorým súd pôvodnému žalobcovi uložil obmedzenie týkajúce sa výkonu práva na zrážky zo mzdy a z iných príjmov sťažovateľky na základe dohody uzatvorenej k zmluve o spotrebiteľskom úvere. Čo sa týka napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd preto konštatuje, že ním samotným nemohlo dôjsť k takému zásahu do práv sťažovateľky, ktorý by naznačoval, že by to pre ňu mohlo znamenať už nezvratiteľne nepriaznivé dôsledky vo vzťahu k porušeniu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd. Ústavný súd zároveň podotýka, že v predmetnom prípade krajský súd prakticky v plnej miere vyhovel odvolaniu sťažovateľky (t. j. zrušil všetky výroky prvostupňového rozsudku, ktoré napadla odvolaním), preto jej tvrdenie v ústavnej sťažnosti, že nevedela z napadnutého uznesenia zistiť, v čom bol postup okresného súdu nesprávny, nemožno akceptovať.

12. K už uvedenému ešte ústavný súd dopĺňa, že v napadnutom uznesení je zrozumiteľne uvedené, že krajský súd vyhodnotil ako dôvodnú námietku sťažovateľky týkajúcu sa porušenia zásady *ne ultra petitem* (body 8 až 14 napadnutého uznesenia). Taktiež ako dôvodnú vyhodnotil krajský súd námietku sťažovateľky týkajúcu sa splnenia si povinnosti veriteľa pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (body 15 až 25 napadnutého uznesenia). Práve v týchto okolnostiach krajský súd nariadil okresnému súdu, aby po vrátení veci, rešpektujúc právne závery odvolacieho súdu, ustálil skutkový stav potrebný pre rozhodnutie a následne znova rozhodol. Aj keď je pravda, že krajský súd osobitne nevysvetlil, prečo predmetné nedostatky nebolo možné napraviť v konaní pred samotným odvolacím súdom, toto pochybenie vzhľadom na pokračujúce konanie a princíp subsidiarity nedosahovalo intenzitu potrebnú na vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu.

13. Na tomto mieste ústavný súd dáva do pozornosti, že jeho úlohou nie je perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj v prípade výhrad k nimi urobeným čiastkovým procesným úkonom. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi. Porušenie zákona, resp. jeho nesprávny výklad nemajú automaticky za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Na to, aby bol konštatovaný zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, musí pochybenie súdu presahovať intenzitu nezákonnosti. Musí ísť o také závažné chyby, v dôsledku ktorých už nebude existovať garancia, že daný proces vyústi (resp. má potenciál vyústiť) do spravodlivého usporiadania vzťahov medzi jeho stranami (m. m. IV. ÚS 79/2020, III. ÚS 400/2020, I. ÚS 281/2023, I. ÚS 303/2023, II. ÚS 563/2023).

14. Medzi napadnutým uznesením a obsahom označených práv neexistuje príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd z tohto dôvodu ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú

15. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ako ich špecifikovala vo svojej ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia a náhrada trov konania, pozn.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu